

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoEk/11/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8108231930
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8108231930.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Romana Lajoša v exekučnej veci oprávneného: A. B. B., C., so sídlom D. XX, XXX XX D., E.: XX XXX XXX, proti povinnému: F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XX, XXX XX H., zastúpený: JUDr. Lukáš Kišeľak, advokát, so sídlom Weberova 8, 080 01 Prešov, IČO: 42 083 591, o vymoženie 16.009,13 eur s príslušenstvom, o odvolaní povinného proti uzneseniu Okresného súdu Prešov, č.k. 6Er/3230/2008-69 zo dňa 07. februára 2024, takto jednohlasne

rozhodol:

- Mení uznesenie súdu prvej inštancie tak, že exekúciu zastavuje.
- O trovách súdneho exekútora rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia o zastavení exekúcie.
- Povinnému priznáva voči oprávnenému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci.

odôvodnenie:

- Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“, alternatívne „exekučný súd“) napadnutým uznesením rozhodol o pokračovaní v exekúcii.
- Poverením sp. zn. XXXX * XXXXXX I. J. XX.XX.XXXX súd prvej inštancie poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Exekučným titulom je právoplatný a vykonateľný Zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 3 Zm 162/2008- 18 zo dňa 26.8.2008. Hlavný záväzkovo-právny vzťah medzi oprávneným a povinným vznikol na základe zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, ktorú uzavreli oprávnený ako veriteľ a povinný ako dlžník dňa X.X.XXXX (ďalej len „zmluva“). Z článku I. bodu 1 zmluvy vyplýva, že predmetom zmluvy je poskytnutie mimoriadneho úveru pod číslom XXXXXXXXXXXX vo výške 14 605,32 eur (440 000 Sk), pričom po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení, na základe ktorej bol mimoriadny medziúver poskytnutý a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok ako aj „Všeobecných podmienok pre zmluvy o stavebnom sporení“ sa mimoriadny medziúver zmení na stavebný úver pod číslom XXXXXXXXXXXX vo výške 8763,19 eur (264 000 Sk). Presná výška stavebného úveru sa rovná rozdielu cieľovej zmluvy a nasporenej sumy pri pridelení cieľovej zmluvy o stavebnom sporení. Z článku II. zmluvy vyplýva, že za spracovanie medziúveru vyrubuje veriteľ dlžníkovi poplatok 116,18 eur (3500 Sk). Ak dlžník vydá veriteľovi biankozmenku vyrubuje sa mu poplatok 16,60 eur (500 Sk). Za vedenie úverového účtu bude veriteľ vyrubovať dlžníkovi poplatok v zmysle platného Sadzobníka poplatkov. Prvý poplatok za vedenie úverového účtu vo výške 11,95 eur (360 Sk) je splatný podľa platného Sadzobníka poplatkov s prvou splátkou úrokov z mimoriadneho medziúveru. Oprávnený ako banka a povinný ako vystaviteľ zmenky dňa X.X.XXXX uzavreli Dohodu o vydaní a vyplnení biankozmenky zmenka č. XXXXXXXX X XX/XXXXXXXX (ďalej len „Dohoda“). Podľa článku I. bodu 1 dohody vystaviteľ zmenky vystavil a banke ako

prvému majiteľovi vydáva zmenku popísanú v čl. II. tejto dohody, ktorá je pri vydaní neúplná a má byť vyplnená majiteľom zmenky podľa dojednania v tejto dohode (biankozmenka). Banka biankozmenku preberá a zaväzuje sa vrátiť ju vystaviteľovi zmenky podľa tejto dohody. Z predloženej zmenky č. XXXXXXXX X XX/XXXXXXXXX vyplýva, že vystaviteľ zmenky – povinný za túto vlastnú zmenku zaplatí bez protestu na rad A. B. B., C.. Na zmenke nie je uvedené miesto a dátum vystavenia zmenky, splatnosť a ani suma. Zmenka je podpísaná povinným. Z preložených listín súd zistil, že oprávnený odstúpil od Zmluvy o mimoriadnom medziúvere č. XXXXXXXX X XX a stavebnom úvere č. XXXXXXXX X XX I. J. X.X.XXXX, pričom požiadal o okamžité vrátenie poskytnutých úverových prostriedkov. Oprávnený uviedol, že dlžná suma k 9.11.2007 predstavuje 14888,30 eur (448524,80 Sk). Odstúpenie od zmluvy bolo povinnému doručené dňa 15.11.2007. Z oznámenia o vyplnení zmenky č. XXXXXXXX X XX/XXXXXXXXX vyplýva, že vzhľadom na to, že povinný neuhradil požadovaný nesplatený zostatok pohľadávky s príslušenstvom v 7 dňovej lehote od doručenia odstúpenia od úverovej zmluvy, oprávnený v súlade s čl. III. Dohody pristúpil k vyplneniu zmenky č. XXXXXXXX X XX/XXXXXXXXX v chýbajúcich náležitostiach, ktorými sú: údaj o zmenkovej sume a údaj o splatnosti zmenky. Zmenka je splatná dňa 14.1.2008 v A. B. B., C.. Zmenková suma je vo výške 16009,13 eur (482 291 Sk).

3. Uznesením Okresného súdu Prešov sp.zn. 6Er/3230/2008 zo dňa 24.08.2020 súd rozhodol tak, že exekúciu zastavuje a o trovách konania sa rozhodne samostatným uznesením súdu. Súd konštatoval, že rozhodnutie, ktoré bolo podkladom na vykonanie exekúcie, bolo vydané v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a na skutočnosť, že nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky a rozpor s dobrými mravmi, exekúciu v súlade s § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku zastavil.

4. Na základe podaného odvolania oprávneným, Krajský súd v Prešove ako odvolací súd, uznesením č.k. 11CoE/33/2020-68 zo dňa 10.12.2020 uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd sa nestotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, ktorý posúdil právny vzťah založený medzi oprávneným a povinným na základe zmluvy o úvere ako vzťah spotrebiteľský z dôvodu, že povinný pri uzatváraní a plnení zmluvy o úvere nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd konštatoval, že predmetný právny vzťah medzi oprávneným a povinným je potrebné právne posúdiť podľa zákona o spotrebiteľských úveroch.

5. Na takto zistený skutkový stav aplikoval okrem iného ust. § 243h ods. 1, § 9a ods. 1, § 39 ods. 4, § 243f ods. 1, ods. 3 až ods. 6 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 1 ods. 2 písm. a) zákona č.. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 19.06.2008, § 52 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/964 Zb. Občianskeho zákonníka.

6. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie dospel k záveru, že Zmluva o stavebnom úvere zo dňa 08.08.2006 uzavretá medzi povinným a oprávneným jednoznačne nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, pretože z použitia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ju priamo vylučuje § 1 ods. 2 písm. a) tohto zákona. Zákon sa nevzťahoval na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností alebo dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu, čo predmetná zmluva práve takou je. Uvedený právny záver vyplýva aj z viacerých rozhodnutí NS SR, napríklad aj z rozhodnutia 3Oboer/1/2017 z 28.09.2017, v ktorom sa síce riešila otázka významná pre exekučné konanie, a to povahu právneho vzťahu zo zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 22.06.2005. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že Zmluva o stavebnom úvere nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, preto môže byť posúdená len ako spotrebiteľská zmluva v zmysle § 52 a nasl. ustanovení Občianskeho zákonníka v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Exekučný súd po oboznámení sa so spotrebiteľskou zmluvou a zároveň aj s dohodou o vydaní a vyplnení biankozmenky ako aj ďalšími dôkazmi v spise, dospel k záveru, že jednotlivé dokumenty neodporujú žiadnemu hmotnoprávnemu ustanoveniu, preto nevzhladol dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku. Exekučný súd bez ďalšieho nezistil ani to, že by vymáhané právo oprávneného tvorilo plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, resp. bolo v rozpore so zákonom alebo dobrými mravmi. Súd preto v súlade s § 243f ods. 6 Exekučného poriadku rozhodol o pokračovaní exekúcie.

7. Proti uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie povinný z dôvodov porušenia práva na spravodlivý proces, práva na vydanie zákonného rozhodnutia s riadnym odôvodnením, vykazujúce prvky arbitrárnosti, nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávneho vyvodenia skutkových zistení z vykonaného dokazovania.

8. Podľa názoru povinného ako odvolací súd, tak aj prvoinštančný súd zvolili neprimerane prísny formalistický výklad zákona a teda aj posúdenia veci, ktorým tak popreli materiálnu stránku. Skutočnosť, že posudzovaná zmluva nie je možné posúdiť ako spotrebiteľskú podľa zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase jej podpisu, podľa názoru povinného neznamena, že táto zmluva je absolútne nespotebiteľskou zmluvou, keď ostatné právne normy ju takto definujú. Nepripustnosť vedenia exekúcie súd prvej inštancie v skoršom rozhodnutí nevyvodzoval z ustanovení o spotrebiteľských úveroch ale z ustanovení Občianskeho zákonníka o neprijateľných zmluvných podmienkach, pre účely ktorého táto v spojení so zákonom o ochrane spotrebiteľa definičné kritérium spotrebiteľskej zmluvy spĺňa. Súd prvej inštancie sa bez existencie na to prijateľného dôvodu vôbec nezaoberal právnym posúdením uvedeným v jeho vlastnom exekúciu zastavujúcom rozhodnutí uvedeným v bodoch č. 22 a č. 28 predmetného uznesenia a vôbec neuviedol, prečo nie je toto právne posúdenie správne, hoc tak podľa názoru povinného pre účely naplnenia ústavného práva na spravodlivý proces a náležité odôvodnenie rozhodnutia urobiť mal. Nesprávne vyvodenie skutkových zistení z vykonaného dokazovania v dôsledku čoho následne došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci povinný odôvodnil tým, že zo zmluvy o medziúvere a stavebnom úvere vyplýva, že za spracovanie medziúveru bol zjednaný v rozpore s požiadavkou dobrých mravov na ujmu práve jeho ako spotrebiteľa poplatok 116,18 eur (pôvodne 3500,- Sk). Poplatku chýba akákoľvek hospodárska ekvivalencia vo vzťahu veriteľ – dlžník. Oprávnený ako veriteľ nepreukázal aké konkrétne poskytnutie služby má dlžník tento poplatok zaplatiť. Ďalším dojednaním ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinného ako spotrebiteľa je potrebné vyhodnotiť aj uplatnenie poplatku za zmenu vo výške pôvodných 500,- Sk (16,60 eur). Zmenu vystavil dlžník a vystavením zmenky poskytol spotrebiteľ veriteľovi zabezpečenie jeho pohľadávky, preto je dojednanie poplatku za neexistujúcu službu správne, zákonné a spravodlivé vyhodnotiť ako priečiace sa dobrým mravom a s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka za neplatné dojednanie. Čo sa týka poplatku za vedenie účtu mimoriadneho medziúveru, uzavretá zmluva má charakter predtlačenej formulára, ktorý bol pre dlžníka povinného vopred pripravený a veriteľ tento typ zmluvy používa pre širší počet svojich klientov. Poplatok za vedenie úveru nebol so spotrebiteľom ako povinným individuálne dojednaný, ale len jednostranne veriteľom určený. Počas trvania predmetného spotrebiteľského vzťahu došlo k odstúpeniu od zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere a podľa názoru povinného je potrebné považovať čl. VII bod 6 zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá znevýhodňuje spotrebiteľa a je v rozpore s ust. § 48 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej odstúpením od zmluvy nezaniká ani právo veriteľa požadovať zmluvne dohodnuté úroky až do zaplata celj pohľadávky. Podľa judikatúry, neprijateľnou, nevýhodnou podmienkou zmluvy pre spotrebiteľa je aj ust. čl. VII bod 8, podľa ktorého po odstúpení od zmluvy má veriteľ právo účtovať si pri medziúvere 5 % p.a. úrok z omeškania nad dohodnutú úrokovú sadzbu z celého zostatku dlhu. Neprijateľnou podmienkou sú aj článok VII bod 10 zmluvy, podľa ktorého v prípade odstúpenia od zmluvy sa splatná istina, nezaplataené úroky a poplatky zúčtujú do jednej sumy, ktorá sa ďalej úročí v súlade s čl. VII bod 8 tejto zmluvy. Neprijateľné zmluvné podmienky sú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatné.

9. Podľa názoru povinného je neprijateľnou zmluvnou podmienkou aj dohoda o vydaní a vyplnení biankozmenky. Dohoda je formulárový dokument, ktorý spracoval oprávnený a povinný nemal možnosť ovplyvniť jeho obsah. Vystavenie zmenky bolo podľa čl. IV. zmluvy o medziúvere stavebnom úvere podmienkou poskytnutia vyplata úveru povinnému. Ustanovenie čl. VII bod 1 zmluvy je odchýlenie od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa, podľa ktorého sa má zmluva riadiť Obchodným zákonníkom, v dôsledku čoho sa odstúpením zmluva od počiatku nezrušuje ale zaniká a teda strany nie sú povinné si vrátiť to, čo od počiatku dostali. Z listinných dôkazov v spise možno vyvodíť skutkový základ, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie mimoriadneho medziúveru oprávneným povinnému v sume 440 000,- Sk (14 605,32 eur). Oprávnený vyplatal povinnému medziúver v sume 436 000,- Sk (14 472,55 eur). Oprávnený prijal po odstúpení od zmluvy prostredníctvom súdneho exekútora platby 23 063,91 eur, pričom v exekučnom konaní bolo vymôžených celkom 27 482,31 eur, z ktorých bolo na sumu pohľadávky pripísaných 23 063,91 eur a suma 4 418,40 eur na trovy exekúcie. Na základe uvedeného je potrebné zastať ten názor, že v priebehu exekúcie povinný uhradil oprávnenému sumu medziúveru, ktorá bola poskytnutá povinnému na základe zmluvy

o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere a len tá mohla byť predmetom zmenkového rozkazu. Navrhol odvolaciemu súdu, aby uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alternatívne, aby vo veci sám rozhodol tak, že exekúciu zastaví. Zároveň si uplatnil právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Oprávnený vo vyjadrení k odvolaniu povinného uviedol, že exekučný súd nie je oprávnený skúmať, čo predchádzalo vydaniu exekučného titulu. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 104/2019 z 5.11.2019, podľa ktorého cit. : „Rozsah prieskumnej činnosti exekučného súdu pri prieskume exekučného titulu je obmedzený na to, či je exekučný titul vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či je exekučný titul materiálne a formálne vykonateľný a či sú oprávnený a povinný hmotno-právne legitimovaní z exekučného titulu. V exekučnom konaní sa súd zaoberá takými okolnosťami, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, ktoré by mohli spôsobiť jeho nevykonateľnosť, bránili by jeho vymáhateľnosti, prípadne, pre ktoré by bola exekúcia neprípustná. Ak by tieto jestvovali pred vznikom exekučného titulu, zásadne ich nemožno uplatniť, pretože ich relevancia sa skončila vydaním vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa stalo podkladom pre exekúciu. Exekučný súd skúma iba to, či došlo k zániku judikovaného práva, t. j. práva vyplývajúceho z exekučného titulu.“. Navrhol odvolaciemu súdu, aby odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

11. Povinný navrhol, aby odvolací súd vyhovel jeho odvolaniu a rozhodol v zmysle jeho písomného znenia.

12. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie povinného je dôvodné a sú splnené podmienky na zmenu rozhodnutia (§ 388 CSP).

13. Odvolací súd konštatuje, že súdom prvej inštancie bol správne zistený skutkový stav avšak zo zisteného skutkového stavu neboli vyvedené správne právne závery. Odvolací súd nevzhliadol dôvody pre zopakovanie vykonaného dokazovania na nariadenom pojednávaní a rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario). Posúdenie splnenia predpokladov pre zastavenie exekúcie možno ustáliť na základe súdom prvej inštancie zhromaždeného dôkazného materiálu aj v spojení s obsahom podstatných vyjadrení strán (§ 387 ods. 3 CSP).

14. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

15. Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku účinného do 31.03.2017, ak to povaha veci nevylučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

16. Podľa § 243h ods. 1 Exekučného poriadku, ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Pravidlá pre pridelovanie vecí exekútorom podľa § 55 ods. 4 a 5 sa použijú len s ohľadom na veci pridelené podľa predpisov účinných po 1. apríli 2017.

17. Podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku, v návrhu na vykonanie exekúcie na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou oprávnený opísať aj rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu (s povinným). Skutočnosti podľa prvej vety je povinný opísať aj oprávnený, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov. K návrhu na vykonanie exekúcie sa pripoja dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú.

18. Podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, exekúciu súd zastaví, ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo vydané v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na 1. neprijateľné zmluvné podmienky, 2. obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo 3. rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom.

19. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

20. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

21. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

22. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

23. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

24. Podľa § 23a ods. 1, ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, 13d) sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.

25. Odvolací súd svojim skorším uznesením č.k. 11CoE/33/2020-68 z 10. decembra 2020 zrušil uznesenie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že odvolací súd sa nestotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, ktorý posúdil právny vzťah založený medzi oprávneným a povinným na základe zmluvy o úvere ako vzťah spotrebiteľský z dôvodu, že povinný pri uzatváraní a plnení nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Podľa názoru odvolacieho súdu vyslovenom v citovanom zrušujúcom uznesení bolo potrebné predmetný právny vzťah medzi oprávneným a povinným posúdiť podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

26. Po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom, súd prvej inštancie opätovne vykonal dokazovanie a dospel k záveru, že Zmluva o stavebnom úvere zo dňa 08.08.2006 uzavretá medzi povinným a oprávneným jednoznačne nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, pretože z použitia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ju priamo vylučuje § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. Zákon sa nevzťahoval na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností alebo dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbou (bod 39 uznesenia). Vzhľadom k tomu, že predmetná zmluva o úvere nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, môže byť posúdená len ako spotrebiteľská zmluva v zmysle § 52 a nasl. ustanovení Občianskeho zákonníka (bod 40 uznesenia).

27. V danom prípade sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že je potrebné zmluvu o medziúvere a zmluvu o stavebnom úvere posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, avšak nestotožnil sa s prijatým záverom súdu prvej inštancie v bode 44, že jednotlivé dokumenty neodporujú žiadnemu hmotnoprávnemu ustanoveniu a preto nevzhliadol dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 2 písm. m) Exekučného poriadku a nezistil ani to, aby vymáhané právo oprávneného tvorilo plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, resp. bolo v rozpore so zákonom alebo dobrými mravmi.

28. Vo vzťahu k skutočnosti, že odvolací súd zmenil svoj právny názor vyslovený v pôvodnom zrušujúcom rozhodnutí, v celom rozsahu odkazuje na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. 4Cdo/81/2022 z 26. apríla 2023 podľa ktorého v praxi nie je vylúčená situácia, že odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí vysloví určitý právny názor, ktorý súd prvej inštancie následne (povinne) pretaví do svojho rozhodnutia, avšak odvolací súd po podaní odvolania tento svoj vlastný právny názor zmení (bez toho, aby došlo ku skutočnostiam, ako je zmena zisteného skutkového

stavu a pod.) a rozhodne inak. Už staršia rozhodovacia prax dovolacieho súdu (R 68/1971) pripustila, aby odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor vyjadrený v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení zmenil, nakoľko z Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva viazanosť vlastným právnym názorom. Keďže ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku ohľadom kasačnej záväznosti rozhodnutí súdov vyššej inštancie sú obsahovo totožné s ustanoveniami v CSP, je táto judikatúra použiteľná aj pre nový procesný kódex. Táto názorová línia sa presadila aj po spoločensko-politických zmenách po r. 1989, a to „predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom“ (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky 3. septembra 2013 sp. zn. III. ÚS 46/2013). Z týchto dôvodov je a priori vylúčené, aby došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces takým procesným postupom odvolacieho súdu, ktorý po podaní druhého odvolania zmení svoj záväzný právny názor na vec vyslovený v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení a to predovšetkým vtedy, ak medzitým dôjde k zmene zisteného skutkového stavu veci, alebo ak si odvolací súd uvedomí, že by nebolo legitímne a ústavne akceptovateľné, aby zotrval na právnom názore, o nesprávnosti ktorého sa medzitým presvedčil.

29. Podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku, podľa ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou oprávnený opísať aj rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným. Skutočnosti podľa prvej vety je povinný opísať aj oprávnený, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov. K návrhu na vykonanie exekúcie sa pripoja dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú.

30. V exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa § 39 ods. 4 je oprávnený povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 do 30 dní od účinnosti tohto zákona. Ak sa v konaniach podľa odseku 1 nepreukáže opak, platí, že sú tu dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m/. Ak oprávnený návrh na vykonanie exekúcie doplní v lehote podľa odseku 1, súd preskúma či je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m/, a ak exekúciu nezastaví, rozhodne o pokračovaní exekúcie (§ 243f ods. 1, 4, 6 Exekučného poriadku). V prejednávanej veci súdny exekútor doručil súdu prvej inštancie Doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku dňa 19.01.2016, teda včas (č.l. 12 spisu).

31. V predmetnom konaní sa vymáha plnenie na základe zmenkového platobného rozkazu. Podľa právnej úpravy zavedenej zákonom č. 438/2015 Z.z. platnej a účinnej od 23.12.2015, ktorá je obsiahnutá v prechodnom ustanovení § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, sú exekučné súdy povinné ex offo prihliadať v exekučných konaniach pri vymáhaní nároku zo zmenky na to, či bola povinnému v postavení spotrebiteľa v konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul, poskytnutá ochrana aká mu ako spotrebiteľovi podľa predpisov o spotrebiteľskom práve patrí. V prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľský vzťah, má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru vzťahu oprávnený (veriteľ). Existujúce pochybnosti treba odstrániť tak, že nespotebiteľský charakter musí byť preukázaný spôsobom nevzbudzujúcim dôvodné pochybnosti. Oprávnený nepreukázal, že v danej veci nejde o vymáhanie nároku, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a že súd pred vydaním exekučného titulu skúmal právny dôvod vystavenia zmenky, obsah zmluvy a prihliadol na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie, prípadne neprípustnosť použitia zmenky, rozpor s dobrými mravmi alebo rozpor so zákonom.

32. Novelizáciou Exekučného poriadku, ku ktorej došlo zákonom č. 438/2015 Z.z. s účinnosťou od 23.12.2015, zákonodarca jednoznačne stanovil povinnosť exekučného súdu zastaviť exekúciu napriek existencii právoplatného exekučného titulu, ak vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, na obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo na rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom, pričom nebol preukázaný opak. Exekučný súd v zmysle takto formulovaného ustanovenia § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku nemá možnosť preskúmať, či vymáhaný nárok bol priznaný na základe uplatnenia neprijateľných zmluvných podmienok alebo v rozpore so zákonom alebo s dobrými mravmi, pretože nemôže byť úlohou exekučného súdu v rámci exekučného konania nahrádzať základné konanie. Exekučné konanie slúži výlučne na nútený výkon dobrovoľne nesplnených povinností uložených vykonateľnými rozhodnutiami vydanými v základnom konaní, a preto zásadne nie je možné v jeho rámci pristupovať k hmotnoprávnemu prieskumu exekučných titulov. Rozhodnutie vo veci samej totiž musí byť vždy vydané v rámci základného konania. Exekučný súd overuje len to, či v konaní, v

ktorom bol exekučný titul vydaný, bolo alebo nebolo prihladené na neprijateľné zmluvné podmienky, na obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo na rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom. Novela Exekučného poriadku uskutočnená zákonom č. 438/2015 Z.z. ustanovila jednoznačnú právnu domnienku, že v prípadoch uplatňovania nárokov zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou, je daný dôvod na zastavenie exekúcie, ak nie je preukázaný opak, k čomu však nedošlo.

33. Odvolací súd dospel k záveru, že exekučný súd podľa ust. § 243f ods. 6 Exekučného poriadku nedostatočne preskúmal na základe listín predložených oprávneným, či je daný dôvod na zastavenie exekúcie a nesprávne zistil, že domnienka podľa ust. § 243f ods. 4 Exekučného poriadku bola vyvrátená a nesprávne postupoval, ak exekúciu nezastavil.

34. Smernica Rady č. 87/102/EHS z 22.12.1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru nezakazuje používanie zmienek v spotrebiteľských zmluvách, ale zo znenia Čl. 10 jednoznačne vyplýva, že členské štáty môžu povoliť ich používanie v spotrebiteľských zmluvách iba vtedy, ak zároveň zabezpečia vhodnú ochranu spotrebiteľa v takýchto situáciách. Pojem vhodnej ochrany spotrebiteľa treba vykladať so zreteľom na Čl. 14 uvedenej smernice, ktorá zakazuje znížiť štandard ochrany spotrebiteľa. Vhodnú ochranu spotrebiteľa je preto potrebné chápať ako celkový právny rámec ochrany spotrebiteľa vyplývajúci z predpisov práva únie a judikatúry Súdneho dvora zahŕňajúci aj povinnosť vnútroštátnych súdov ex offo skúmať nekalosť zmluvných podmienok. Hlavným rizikovým prvkom z pohľadu ochrany spotrebiteľa je abstraktný charakter zmenky, ktorý nepripúšťa, aby súd pri uplatňovaní zmenky prihladal na kauzu pôvodného právneho vzťahu, t.j. aby hodnotil pôvodnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere a skúmal, či táto obsahuje nekalé zmluvné podmienky. Spotrebiteľ takisto nemá oprávnenie robiť voči majiteľovi zmenky námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k predošlému majiteľovi, t.j. veriteľovi ktorý poskytol pôvodný spotrebiteľský úver. Rešpektovanie abstraktného charakteru zmenky je neprijateľné vo svetle judikatúry Súdneho dvora. Súdny dvor už totiž vyslovil všeobecnú zásadu, v zmysle ktorej špecifiká súdneho konania, ktoré prebieha v rámci vnútroštátneho práva medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom nemôžu predstavovať skutočnosť spôsobilú ovplyvniť právnu ochranu, ktorá podľa ustanovení Smernice Rady č. 93/13/EHS spotrebiteľovi musí byť poskytnutá, čo potvrdzuje aj Čl. 14 Smernice Rady č. 87/102/EHS. Ak totiž pri vymáhaní dlžnej sumy z indosovanej zmenky vnútroštátny súd vôbec nemá možnosť hodnotiť obsah spotrebiteľskej zmluvy a rozhodnúť o nekalosti niektorých zmluvných podmienok, ide o drastické zníženie právnej ochrany prináležiacej spotrebiteľovi a o porušenie zásady efektivity. V takomto právnom režime je totiž nemožné alebo minimálne neprimerane ťažké, aby sa spotrebiteľ domohol ochrany svojich práv, keďže v konaní o vymáhaní pohľadávky nie je možné skúmať nekalosť zmluvných podmienok. Spotrebiteľovi samozrejme aj v takejto situácii ostáva možnosť uspokojiť veriteľa (nadobúdateľa indosovanej zmenky) a následne ho žalovať o náhradu škody, ale v zmysle ustanovenia § 17 zákona č. 191/1950 Zb., by spotrebiteľ musel v takomto prípade dokázať, že nadobúdateľ zmenky konal vedome na škodu dlžníka. Dokázať takúto skutočnosť samozrejme nie je nemožné, avšak dokazovanie tejto skutočnosti neprimerane sťažuje situáciu spotrebiteľa. Navyše je zřejmé, že takáto požiadavka nie je v súlade s právom únie, keďže ochrana spotrebiteľa v zásade nie je závislá od zavinenia veriteľa.

35. Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka spĺňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 odsek 1 smernice Rady 93/13/EHS ako nekalú. (Rozsudok Súdneho dvora EÚ C-243/08 Pannon)

36. Povinný v podanom odvolaní poukázal na neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré už vo svojom skoršom rozhodnutí určil aj súd prvej inštancie. Je dôvodné prisvedčiť povinnému, že súd prvej inštancie v tomto rozhodnutí nesprávne právne posúdil zmluvné podmienky v zmluve o úvere, keď konštatoval, že vymáhané právo netvorí plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, resp. bolo v rozpore s dobrými mravmi.

37. Z predloženej Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere vyplýva, že za spracovanie medziúveru vyrubuje veriteľ dlžníkovi poplatok 116,18 eur (3500 Sk). V prípade poplatku za spracovanie medziúveru podľa názoru odvolacieho súdu bol zjednaný v rozpore s požiadavkou dobrých mravov na ujmu spotrebiteľa, nakoľko poplatku chýba hospodárska ekvivalencia vo vzťahu veriteľ a dlžník. Veriteľ, resp. oprávnený nepreukázal a súdu nie je zřejmé a ani zo zmluvy nevyplýva, za aké konkrétne poskytnuté služby vlastne má dlžník poplatok platiť, nakoľko spracovanie medziúveru je zřejme ponukou

veriteľa (predloženie podmienok za akých je veriteľ ochotný poskytnúť úver spotrebiteľovi) a až jej akceptáciou ponuky dlžníkom vzniká zmluvný vzťah. Zmluvné dojednanie o predmetnom poplatku je v zmluve bez vymedzenia akýchkoľvek práv a povinností, nie je zrejmá jeho funkcia, je dojednaním neurčitým a nezrozumiteľným. Ide teda len o administratívnu činnosť veriteľa, ktorá logicky súvisí s jeho predmetom podnikania a charakterom uvedeného zmluvného záväzku. Poplatok tak slúži len veriteľovi na úhradu jeho administratívy a za uplatnenú protihodnotu nie je spotrebiteľovi poskytovaná žiadna služba, resp. benefit.

38. Dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, je potrebné vyhodnotiť aj uplatnenie poplatku za zmenku 16,60 eur (500 Sk), ktorý je dojednaný v znení „Ak dlžník vydá veriteľovi biankozmenku vyrubuje sa mu poplatok 500 Sk“, kde uplatnenie takéhoto poplatku je jednoznačne v rozpore s dobrými mravmi. Zo zmluvy vyplýva, že zmenka mala nesporne zabezpečovací charakter, mala byť vystavená dlžníkom ako nevyplnená (tzv. biankozmenka). Zmenku nevystavil veriteľ, ale dlžník, vystavením zmenky teda neposkytol dodávateľ spotrebiteľovi žiadnu službu, naopak, vystavením zmenky poskytol spotrebiteľ veriteľovi zabezpečenie jeho pohľadávky. Dojednanie poplatku za neexistujúcu službu súd vyhodnotil ako priečiace sa dobrým mravom a s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka za neplatné dojednanie. Pokiaľ ide o poplatok za vedenie účtu mimoriadneho medziúveru, uzavretá zmluva má charakter predtlačenej formulára, ktorý bol pre dlžníka (povinného) vopred pripravený a veriteľ tento typ zmluvy používa pre širší počet svojich klientov bez toho, aby s každým individuálne dojednával jednotlivé podmienky zmluvy. Z uvedeného vyplýva, že poplatok za správu úveru nebol individuálne dojednaný, ale len jednostranne určený veriteľom. Pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované a vykonávané vo vlastnom záujme dodávateľa. To platí aj pri poplatku za správu úveru -vedenie účtu. Ak veriteľ poskytol dlžníkovi úver, bolo len v jeho kompetencii, ako sa rozhodne predmetný úver spravovať, no je neprípustné, aby náklady s takouto činnosťou znášal spotrebiteľ, keď navyše mu nie je poskytované žiadne protiplnenie. Na základe uvedeného odvolací súd považuje uvedené zmluvné podmienky za neprijateľné.

39. S poukazom na odstúpenie od Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere je neprijateľnou podmienkou zmluvy, ktorá znevýhodňuje dlžníka a je v rozpore s ust. § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka je aj čl. VII. bod 6 zmluvy, podľa ktorého odstúpením od zmluvy nezaniká ani právo veriteľa požadovať zmluvne dohodnuté úroky až do zaplatenia celej pohľadávky. Podľa judikatúry, neprijateľnou, teda nevýhodnou podmienkou zmluvy pre spotrebiteľa, je aj ďalšie ustanovenie čl. VII. bod 8, podľa ktorého po odstúpení od zmluvy veriteľ má právo účtovať si pri medziúvere 5 % p.a. úrok z omeškania nad dohodnutú úrokovú sadzbu z celého zostatku dlhu. V tejto súvislosti je neprijateľnou podmienkou zmluvy aj čl. VII. bod 10 zmluvy, podľa ktorého v prípade odstúpenia od zmluvy sa splatná istina, nezaplatené úroky a poplatky zúčtujú do jednej sumy, ktorá sa ďalej úročí v súlade s bodom 8 čl. VII. tejto zmluvy. Tieto neprijateľné podmienky zmluvy sú v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatné.

40. Okrem uvedeného súd ako neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka vyhodnotil aj dohodu o vydaní a vyplnení biankozmenky. Predmetná dohoda je formulárový dokument, ktorý spracoval oprávnený a povinný nemal možnosť ho ovplyvniť, pričom vystavenie takej zmenky bolo podľa čl. IV. Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere podmienkou poskytnutia/vyplatenia úveru povinnému. Nepochybné teda táto podmienka nebola individuálne dojednaná a nepochybné spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov v neprospech spotrebiteľa práve pre nezohľadnenie práv spotrebiteľa. Táto dohoda totiž umožňuje vystaviť povinnému zmenku, v ktorej nie je vyplnená zmenková suma a údaj o splatnosti zmenky, pričom tieto údaje za určitých podmienok môže vyplniť oprávnený, ako remitent. Takéto zmluvné dojednanie o vyplnení zmenky, ktoré mení vzťah medzi účastníkmi zo zmluvného dojednania na vzťah zo zmenky, ktorý nie je zásadne kauzálny a nepožíva žiadnu ochranu spotrebiteľa, musí súd vyhodnotiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Povinný „prázdnu“ zmenku podpísal pri uzavretí úverovej zmluvy a preto je nepochybné, že jej účelom je zabezpečiť pre veriteľa úverovej zmluvy zjednodušené vymáhanie nárokov z tejto úverovej zmluvy. Vzhľadom na uvedené súd je toho názoru, že spôsob, akým oprávnený predložil spotrebiteľovi zmluvné podmienky zakladá nekalú obchodnú prax, ktorou sledoval vylúčenie zmluvných podmienok spod režimu súdnej kontroly neprijateľných zmluvných podmienok.

41. Odvolací súd je toho názoru, že ak má byť dohoda o vyplňovacom práve zmenky právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o dôsledkoch vystavenia zmenky pre spotrebiteľa. Zo všeobecných podmienok týkajúcich sa vyplňovacieho práva zmenky žiadne informácie o dôsledkoch vystavenia zmenky pre povinného nevyplývajú. Oprávnený sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie neprijateľnej zmluvnej podmienky nemôže zbaviť. Kým rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu odporuje požiadavka na podrobné znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovať v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu. Z uvedených dôvodov mal preto odvolací súd za to, že dohoda o vyplnení zmenky je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, čo je dôvodom na zastavenie exekúcie.

42. Súd mal z predložených listín za preukázané, že oprávnený odstúpil od Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa X.X.XXXX. Odstúpenie od zmluvy predstavuje právny inštitút, ktorým dochádza k zrušeniu zmluvy, pričom strany sú povinné vrátiť plnenia, ktoré boli na základe zmluvy poskytnuté protistranou. V zmysle § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka dochádza k zrušeniu zmluvy od počiatku. Teda každý je povinný si vrátiť to, čo dostal. Teda dlžník poskytnutú istinu a veriteľ je povinný vrátiť to, čo od dlžníka prijal. V spotrebiteľských vzťahoch platí princíp, že sa od ustanovení Občianskeho zákonníka nemožno odchýliť v neprospech spotrebiteľa. (Pozri aj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 25. januára 2011, sp. zn. 5M Cdo 20/2009, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8MCdo/13/2014 z 28. mája 2014) Takýmto odchýlením v neprospech spotrebiteľa je ustanovenie v bode VII. 1 Zmluvy, podľa ktorého sa zmluva má riadiť Obchodným zákonníkom, a to z dôvodu, že v prípade odstúpenia od zmluvy v zmysle Obchodného zákonníka zmluva sa od počiatku nezrušuje, ale len zaniká, a teda strany nie sú povinné si vrátiť to, čo od počiatku dostali.

43. V danom prípade tak dlžník nemal nárok na vrátenie toho, čo do odstúpenia od zmluvy veriteľovi poskytol, a teda by sa ocitol v nevýhodnejšom postavení, v akom by sa ocitol, ak by sa postupovalo podľa Občianskeho zákonníka. Takéto dojedanie predstavuje tak zjavný nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa a teda neprijateľnú podmienku, ktorá nebola zohľadnená pri vydávaní zmenkového platobného rozkazu, nakoľko, ak by zohľadnená bola zmenkový platobný rozkaz by znel len na rozdiel čo veriteľ dlžníkovi poskytol a toho, čo dlžník zo zmluvného vzťahu všetko veriteľovi vrátil, čo v uvedenom prípade nebolo splnené.

44. Predmetom zmluvy je poskytnutie mimoriadneho medziúveru povinnému v sume 14605,32 eur (440 000 Sk) zo strany oprávneného. Z výpisu účtu odstúpeného medziúveru predloženého oprávneným vyplýva, že oprávnený vyplatil povinnému medziúver v sume 14472,55 eur (436.000,04 Sk). Z tohto dokumentu súd zároveň zistil, že oprávnený prijal po odstúpení od zmluvy prostredníctvom súdneho exekútora platby od povinného v sume 23.063,91 eur (č.l. 38 a nasl. spisu). Z listín predložených súdnym exekútorom vyplýva, že v danom exekučnom konaní bolo vymožené celkovo 27.482,31 eur, pričom z uvedenej sumy bola suma 23.063,91 eur poukázaná na pohľadávku oprávneného a 4.418,40 eur sú trovy exekúcie. Na základe uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu v priebehu exekúcie povinný uhradil oprávnenému sumu medziúveru, ktorá bola poskytnutá povinnému na základe zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere a len tá mohla byť predmetom zmenkového rozkazu.

45. Odvolací súd v tejto súvislosti postupoval v zmysle nálezů Ústavného súdu SR z 20. februára 2020, sp. zn. II. ÚS 299/2019-44, a zistil, že istina bola celá splatená, teda splatené bolo to na čo iba mal veriteľ nárok. (Pozri aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z dňa 09.08.2023, sp.zn. II. ÚS 268/2023-35, sp.zn. II. ÚS 372/2023 z dňa 11.10.2023, sp.zn. I.ÚS 287/2023-45 z dňa 15.08.2023, sp.zn. I. ÚS 218/2023-36 z dňa 08.06.2023)

46. Z listinných dôkazov predložených oprávneným teda nevyplýva, že by sa zmenkový súd zaoberal spotrebiteľským charakterom právneho vzťahu účastníkov konania, a že by prihliadal na okolnosti uvedené v § 57 ods. 1 písm. m) bod prvý až tretí Exekučného poriadku. Keby tomu tak bolo zmenkový súd zmenkový platobný rozkaz zo dňa 26.8.2008 nevydá a to práve s poukazom na ustanovenia Zmluvy

o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere týkajúce sa poplatkov a na formulárovú dohodu o vydaní a vyplnení biankozmenky, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

47. Vzhľadom na uvedené odvolací súd mal za preukázané, že rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo vydané v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na nepriateľné zmluvné podmienky a rozpor s dobrými mravmi. Z toho dôvodu odvolací súd postupom podľa § 388 CSP zmenil odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie tak, že exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku zastavil.

45. Podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie.

48. O trovách zastavenej exekúcie rozhodne súd podľa § 200 Exekučného poriadku po právoplatnosti tohto uznesenia osobitným uznesením, pretože v čase vydania tohto rozhodnutia nemal k dispozícii ich vyčíslenie.

49. Podľa § 396 ods. 1, ods. 2 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

50. O trovách exekučného konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1, ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a ust. § 9a Exekučného poriadku v znení do 31.03.2017 podľa procesného výsledku konania. Odvolací súd konštatuje plný úspech povinného v prvoinštančnom a v odvolacom konaní, preto povinnému vo vzťahu k oprávnenému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

51. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).